

AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

LUCY FOLEYOVÁ

POLNOČNÁ HOSTINA

LEN PRE VYVOLENÝCH:
NIE KAŽDÝ POZVANÝ JE VŠAK VÍTANÝ.

TATRAN

POLNOČNÁ HOSTINA

LUCY FOLEYOVÁ

POLNOČNÁ HOSTINA

TATRAN

Román je fiktívne dielo. Mená, postavy a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými ľuďmi, živými či zosnulými,
udalosťami či miestami je čisto náhodná.

Z anglického originálu Lucy Foley: *The Midnight Feast*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins *Publishers* Ltd, Londýn 2024,
preložila Barbora Vinczeová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5543. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková

Jazykové redaktorky Alexandra Jurišová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Lost and Found Books Ltd 2024

Translation © Barbora Vinczeová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1687-6

Venujem Kim za krásnych desať rokov spolupráce.
Ďakujem Ti za všetko!

LES

Vrčanie motora na kraji lesa ponoreného v tme.

Odkaz v dutine kmeňa.

Vzývanie.

Líška stopuje zajaca v opadanom bukovom listí. Náhle zamrie. Zdvihne hlavu, nastraží uši a vtom sa otočí a trieli preč. Nočný soví koncert stíchne, keď operení hudobníci odletia z konárov ako mĺkvi bledí duchovia, aby si našli iný kúsok lesa. Malé stádo srn sa rozprácha hlučnejšie, ich oduševnený únik sprevádza praskanie vetvičiek pod kopytami.

Niečo sa pohybuje medzi stromami a naruša bežnú rovnováhu noci. Tiene sa zhmotnia. Ševelia medzi listím, kráčajú po lesnom podraste a sprevádza ich pukot olámaných konárikov a papradia.

Zhlukujú sa hlboko v srdci lesa. Rovnako ako ich predkovia v legendách, vždy sa stretávajú na tejto čistinke. Zvláštna skupinka – čierne plášte a zvieracie tváre. Zrodili sa v neznámych hĺbinách lesa – akoby ožil stredoveký drevorez alebo postavy z temného príbehu, ktorými strašili neposlušné deti. V modernom uponáhľanom, rýchlom a prepojenom svete nedával pohľad na nich zmysel, ale medzi stromami, tam, kde nedopadol mesačný svit a žiara hviezd, sa moderný svet mení na záhadnú a zvláštnu rozprávku.

Neďaleké prastaré stromy obkolesujú prestavanú chatku. V pracovni v objatí lesa sedí starec.

Dvere sú dokorán a nebránia interiér pred živlami. Po zotmení sa ochladilo. Studený vzduch sa plazí dnu ako na pozvanie a rozvíri papiere na stole.

Starec má pred sebou jediné brko. Závan vetra postrapatí čierne páperie, ale on si to nevšíma.

Nevšíma si to, lebo je mŕtvy.

JÚN 2025, OTVÁRACÍ VEČER

BELLA

Dnes večer sa otvára Panstvo, vraj nový klenot na dorsetskom pobreží. Predo mnou sa rozprestiera malebná scéna – oceán z vtácej perspektívy, smaragdovozelený trávnik až po okraj útesu a nekonečný bazén z dielne Owena Dacreho. Pri pohľade do vnútrozemia sa črtá iný svet. Za hlavnou budovou, kde hostia chodia po štrkových chodníkoch po medzi lesné chatky, rastie hustý, starý les. Jeden z tých príbytkov je môj.

Zavriem za sebou dvere. Pri fialkastom západe slnka nasledujem hudbu a smiech k uvítacím drinkom podávaným tesne na okraji lesa. Vstúpim do hájika so šik nádychom – z konárov visia stovky lampášov, niekto hrá na skutočnej harfe a na zemi sú porozhadzované starodávne koberce a obrovské ozdobné vankúše. Na jeden si sadnem a do dna vypijem *Divožienku*, miestny koktail s kvapkou tunajšieho brezového likéru a džinu s rozmarínom.

Ostatní hostia postávajú a posedávajú navôkol, celí natešení a utáraní pri predstave slnečného víkendu pri mori s jedinou náplňou práce – jesť, piť, plávať a veseliť sa. Mnohí sa poznajú. Jedni chodia krížom-krážom a vykriknú vždy, keď stretnú starých priateľov, druhí sa vyvaľujú na vankúšoch a pokrikujú na svojich známych, aby sa k nim pridali. Atmosféra je uvoľnená, hoci spoločenské súperenie ju okoreňuje štipkou napätia.

Nikto nepotrebuje ultramäkké vlnené deky, lebo napriek zapadajúcemu slnku je ešte teplo a ľuďom stačí jediná vrstva lanu. Všade je kopa lanu – prvý náznak hroziacich horúčav.

Uprostred toho všetkého sedí majiteľka Panstva ako kráľovná ča-

rovnej ríše – ako Titania na lesnom tróne. Volá sa Francesca Meadowsová. V svetloružových splývavých hodvábnych šatách s obnaženými plecami, s vodopádom vlasov na chrbte celá žiari pri svetle sviečok. „Sen sa stáva skutočnosťou,“ tak to povedala v článku. „Som nadšená, že sa o toto miesto môžem podeliť s každým.“ Teda s každým, kto si to môže dovoliť, ale koho to trápi?

Poobzerám sa. Predpokladám, že keď sem na víkend pred mestom unikne pár alebo väčšia skupina, je to celkom idylka. Možno iba ja sa necítim pohodlne a uvoľnene.

Čakám, kým mi alkohol stúpne do hlavy. Zadávam sa na predlžujúce sa tieň medzi stromami, na strop z korún stromov osvetlený lampášmi a potom na svoje vlastné šaty. Ľanové, to áno, ale pokrčené, lebo som ich práve vytiahla zo škatule. Pohľadom sa opakovane vraciam na jedno miesto, lebo si nemôžem pomôcť. Dívam sa na tvár Francescy Meadowsovej. Vyzerá ako stelesnenie zenu a tvári sa bohovsky spokojne.

Z hĺbkych lesov sa náhle ozve rozruch. Okamžite sa pozriem tým smerom. Hostia zmlknú a žmúria do tmy. Harfa stíchnie.

Do hájika vtrhne niekoľko prišielcov. Nemajú na sebe ľan, ale ka-dejaké handry a turistické topánky. Ide najmä o potetované ženy s pírsmgmi a šedivými korienkami vlasov. Francesca Meadowsová nemihne ani brvou a usmieva sa, akoby sa nechumelilo, ale niekto z personálu – drobná blondínka v bielej košeli a opätkoch, možno manažérka – k nim podíde, azda poslúchla nevyslovený rozkaz. Hovorí tichým hlasom, ale vodkyňa otrhanej tlupy sa nenechá odbiť.

„Na to sa vám môžem vysrať!“ vyhlási. „Celé stáročia tadiaľto viedla cesta ešte pred tým, ako postavili henten dom. To vy ste tu nezákonne. Miestni odjakživa žijú v tomto lese, ťažia drevo, zbierajú plody a lovia zver. Ide o jedinečný stret leyových čiar. Odtŕhať ľudí od zeme – od ich vlastnej zeme –, ako to robíte vy, je hotové zlo. Je to ako vražda.“

Žena sa pozrie manažérke ponad plece priamo na Francescu Meadowsovú. „Mimochodom, hovorím s vami!“ vykrikuje. „Je mi jedno, že ste podplatili úrady alebo tak nejak. My to vidíme inak, že na tento les máme väčšie právo, ako kedy budete mať vy. Buď nás necháte prejsť, alebo to tu naozaj obrátíme hore nohami. Tak čo?“

Manažérka neisto ustúpi. Na stotinu sekundy uprie pohľad na majiteľku. Francesca Meadowsová možno nebadane nakloní hlavu so zla-

tými kaderami. Manažérka potom niečo zamrmle skupinke. Nech je to čokoľvek, zdá sa, že to zabralo, lebo ženy po chvíli úvah pokračujú v ceste. Vydajú sa priamo cez hájik a znechutene zazerajú. Hostia sa pod váhou týchto pohľadov vystierajú na vankúšoch a vyhladzujú si dokrčené oblečenie. Jedna z nevítaných žien zakopne o koktailový pohár a skupinka odchádza za zvuku rinčiaceho skla.

Harfistka sa vráti k vybrnkávaniu tónov a barman schytí šejker, ale ja to cítim.

Niečo sa zmenilo.

DEŇ PO SLNOVRATE

Rybárska loďka vypláva tesne pred úsvitom. Brázda sa za ňou striebristo ligoce vo svetle halogénok. Rybári sa chystajú do hlbokých vôd. Zoširoka obídu Obriu ruku, päť vápencových balvanov, ktoré trčia spoza skál ako štyri obrovské prsty a palec. Je tesne pred piatou. Slnko vyšlo skôr iba jeden deň v roku – včera, na slnovrat.

Obloha už stráca fialkastý nádych a sfarbuje sa doružova, ale dnešné ráno je zvláštne. Na obzore sa objavila ďalšia farba ako druhý východ slnka, ktorý však nezdobí oblohu nad morom, ale nad pevninou. Pretína ju krvavočervený pás.

Rybári budú neskôr tvrdiť, že z neho sálala horúčava a zasiahla ich aj ďaleko od súše. Opíšu teplo na krku, akoby ich hrialo druhé slnko.

„Čo tu tak svieti?“ Prvý muž si všimne žiaru a upozorní na ňu druhého.

„Kde?“

„Tam – tesne nad skalami.“

Ostatní sa otočia tiež. „To nie je svetlo. To je... čo to je? Och. Doriť!“

„Požiar.“

„Niečo horí. Tesne pri pobreží.“

Keď sa zdvihne vietor, zacítia čmud. Zaveje k nim čiastočky popola, ktoré ich obletujú a usádzajú sa na palube a na vlnách.

„Preboha! Chytil sa nejaký dom.“

„To je tá budova, hotel, ktorý práve otvorili. Panstvo.“

Vypnú motor, zastavia a sledujú plamene. Všetci na okamih zmlknú a zízajú na breh. Aj keď sú zhrození, zároveň žasnú.

Jeden z nich vytiahne ďalekohľad a druhý vyloví z vrecka telefón. „Až tak ich neľutujem,“ skonštatuje, keď urobí pár záberov. „Všetky tie ich kraviny. Božie mlyny...“

Tretí muž mu vytrhne telefón z ruky. „Neblázni. Čo ak to niekto neprežil? Nevinní... zamestnanci... miestni.“

Všetci pri tejto predstave stíchnu. Sledujú dym, z ktorého sa tvoria veľké čierne mraky. Teraz ho už cítia – štípe ich a škriabe hlboko v hrdle.

Jeden z nich zavolá políciu.

Žiara sa opäť zmení. Dym sa rozlieva po hladine ako atrament, rýchlo sa šplhá k modrobielej oblohe a zatieni ranné slnko, ako keby sa vracala noc. Deň sa ukryl za smútočným závojom a udalosti na útese zastavili východ slnka.

OTVÁRACÍ VEČER

EDDIE

Je tesne pred polnocou a onedlho sa mi končí zmena. Všetci hostia pijú uvítacie drinky, takže pri vnútornom bare nikto nie je. Poháre zo škatúl ukladám na police a v slúchadlách mi spieva Rita Ora. Chalani v mojom ragby tíme sa mi vysmievajú za môj hudobný vkus, ale pieseň *I'll Be There* ma dostala cez hory špinavého riadu – naložiť, vyložiť, opláchnuť a potom odznova, keď ich prinesú z miestnej reštaurácie Morské sklíčko. Videl som, ako vynášajú jedlo. Vyzeralo výborne, no teraz pripomína pomyje. Som hladný, ale z tohto by som si ani nezobol.

Keďže sa hotel zaplnil, je to moja prvá poriadna šichta. Stále neviem ovládať tlakovú hadicu – už dva razy som si úspešne vytopil topánky. Všetci zamestnanci Panstva nosia tenisky, lebo máme takzvanú neformálnu atmosféru, ale prideliť nám drahú značku Common Projects, do ktorej by som nikdy nevrazil peniaze. Stoja asi toľko ako moja trojtýždňová výplata.

Keď mi niekto nadvihne slúchadlo z ucha, strhnem sa, ale je to len Ruby, kamoška z recepcie.

„Všetko okej, Eds? Prišla som si po kolu.“ Načiahnem sa do chladničky a podám jej plechovku. „Potrebujem kofeín. Celý deň sa usmievam a som z toho na prášky.“

Ruby sa prisťahovala z Londýna. Väčšinu pozícií, kde zamestnanci prichádzajú do kontaktu s hosťami, získali ľudia z iného mesta, ako je ona, lebo mali skúsenosti – pracovala v Chiltern Firehouse – a správny prízvuk.

Zablúdi sem týpek v bledoružovom obleku a nóbl teniskách. „Máte dvadsaťpäťročný Macallan?“ Žmúri na policu za mnou. „Len osem-

násť? Hm.“ Sklamane sa odšuchce. Ruby si odpije z koly. „Myslíš, že existujú muži, ktorí si vystavali svoju osobnosť len na tom, že sú bohatí bieli idioti?“ ozve sa, keď nám chlap zmizne z dohľadu. Dá si ďalší glg. „Myslím, že väčšina z nich tu trávi víkend.“

Ruby je jedna z mála zamestnancov, ktorí nie sú bieli. Jej otec je Trinidadčan. Keď nemá služobnú uniformu, nosí kožený trenčkot a okuliare ako z *Matrixu*. Keby nebola nadmieru milá a tak trochu geek, neodvážil by som sa ju osloviť, lebo je príliš pekná a cool. Pripravuje sa na štúdium angličtiny na Exeterskej univerzite. Navyše sa jej určite nepáčia farmári z Dorsetu s trikrát menším mozgom ako ten jej, takže v prvom rade nemám čo pokaziť.

Keď Ruby zmizne, zvýšim si hlasitosť a do rytmu ukladám plechovky, poháre na vodu, martini a šampanské. Pri plnení umývačky riadu rád hrávam takú hru – podľa vône a farby zvyšnej tekutiny v pohári hádam, o aký koktail išlo. Možno je to trápne, ale považujem to za cvičenie. Myslím, že dobrý barman by to zistil. Špecialita vnútorného baru sa nazýva *Panský Mule* – grep, zázvor, vodka a kvapka oleja CBD. Ten tu dávajú asi do všetkého.

Ukázalo sa, že práca na otcovej farme vás kvalifikuje len na umývača riadov, ale každý musí niekde začať. A keď manažérka Michelle za pár dní uvidí, či sa osvedčím, vraj môžem pomôcť pri sobotnej hostine, podávať nápoje a podobne. Chcem byť totiž barman, aby som vypadol z Tomu a začal nový život v Londýne. Po poranení predného križového väzu sa mi istým spôsobom uľavilo. Nechcel som hrať ragby na takej úrovni – už som z neho nemal radosť a ten tlak bol neznesiteľný. Nechcel som ísť ani na výšku a rozhodne nechcem žiť ako otec a zdediť farmu. Tá mala skončiť u brata.

Kútikom oka zachytím pohyb. Podarí sa mi prehltnúť nadávku presne vo chvíli, keď sa k baru priblíži postava v čiernom. Kde sa vzala? Vyjde z tieňov a podíde bližšie.

„Čau,“ povie. „Urobíš mi martini?“

Vyzerá ako bohatá Londýnčanka – blond vlasy, červenkastý rúž, ťažký, drahý parfum. Je staršia. Rozhodne nie taká stará ako moja mama, ale oveľa staršia ako ja. Má však peknú tvár a prirodzené obočie. Dnes je na každom kroku množstvo desivých obočí – napríklad moja ex Delilah mala obdobie, keď si ho kreslila fixkou.

Utriem si spotené ruky do džínsov a odkašlem si. Nesmiem pripra-

vovať drinky. Keby ma načapala Michelle... ale nemôžem s pravdou von. Nemôžem povedať tejto žene, že tu len umývam riady.

„No... s džinom alebo vodkou?“ opýtam sa.

„Čo by si si vybral ty?“

Človek ako ona by mal vedieť, čo chce vo svojom martini, či nie? Keď sa jej lepšie prizriem, všimnem si, že je trochu nervózna. Pohráva sa s koktailovými servítkami a jednu roztrhá na franforce. Znova si odkašlem. „Asi záleží na tom, čo vám chutí.“ V snahe znieť sebaistejšie ukradnem hlášku hlavnému barmanovi Lewisovi. „Ale podľa mňa je vodka zlá bodka.“ Zniem, akoby som urobil už stovku takých koktailov denne. „Olivy alebo citrón?“

Úsmevom naznačuje vďaku. „Tak teda džin. Dôverujem ti. Dvakrát martini s džinom, prosím. Čo znamená, že olivy?“

Do tváre mi stúpne červeň, a dúfam, že v prítmí si to nevšímne. „No... to znamená pridať olivový nálev.“

„Tak teda olivy.“

Flirtuje so mnou? Delilah hovorievala, že pri narážkach žien som slepý ako patrón. „Doriti, Eddie. Mohli by prísť za tebou, vyhrnúť si tričko a otierať si o teba riť, ale ty by si sa len čudoval, aká je tá Jenny zvláštne priateľská.“

„Dvakrát martini s olivami je na ceste,“ poviem tak sebaisto, ako sa len dá. Zniem ako idiot? Ako farmár zo západu, ktorý sa na niečo hrá? Nuž, asi som presne to.

„Vieš čo?“ Žena sklzne z barovej stoličky. Je nižšia, ako sa mi zdalo, ale na druhej strane som vyšší ako väčšina ľudí. „Môžeš mi ich doniesť na izbu? Som v lesnej chatke číslo...“ Vyloví z kabelky kľúč a pozrie sa naň. „Jedenást. V tej najbližšie k lesu.“

„Nooo...“ zamyslím sa. Keby ma Michelle pristihla, že v noci chodím k hosťom do izby, zabila by ma. Ruby včera tvrdila, že Michelle má podľa nej šialený pohľad ako Liz Trussová a že si ju neradno pohnevať, lebo mi podreže hrdlo v spánku.

„Bola by som ti hrozne vďačná,“ vyhlási žena s úsmevom, akoby ním hovorila, že ma potrebuje.

Hostia majú vždy pravdu. Michelle nám to prízvukovala od slova do slova v tomto znení, keď nás minulý týždeň školila. A majú ju najmä takí, ktorí sa ubytujú na miestach, ako je toto.

„Iste,“ súhlasím. „Hneď to bude.“

* * *

O desať minút klopem na dvere lesnej chatky číslo jedenásť. K chatkám je to po lampášmi osvetlenej štrkovej ceste s táckou nápojov dosť ďaleko, najmä keď sa musím skrývať pred Michelle. Uvítacie drinky už asi nepodávajú, lebo nepočuť hudbu ani vravu, iba húkanie sov a šelest vánku v korunách stromov. Táto chatka je najďalej od hlavnej budovy, tlačí sa k stromom a konáre ju obopínajú, akoby ju chceli stiahnuť hlbšie do lesa. Nespál by som tu ani za milión.

Ubytovanie nazvali chatkami, lebo bohatí sa radi hrajú na stánovanie, hoci v skutočnosti sa vyvaľujú na pohodlných manželských posteliach a kúpu vo vlastnej luxusnej vonkajšej vani. Sú najlacnejšie a nemajú výhľad na more ako tie na útese na druhej strane Panstva. Najlacnejšie – tým myslím lacnejšie ako ostatné. Nové domy na stroch budú zrejme pre bohatých, ktorí túžia po rovnakom zážitku, a zároveň chcú spať pár metrov nad zemou.

„Ahoj,“ pozdraví ma žena, keď otvorí dvere. „To bolo rýchle.“ Jej zastretý hlas znie trochu zvodne, ako keď Nigella v kuchárskej šou hovorila o párkoch a roztopenom masle. (S mamou sme kedysi pozerávali kopu kuchárskych šou a Nigella bola moja prvá veľká láska.) Má mierne rozmazaný rúž a vyzuté topánky.

Chcem povedať niečo cool alebo múdre, ale zmôžem sa len na zdvořilosť. „Nič to nie je.“

„Mohol by si to položiť sem?“ Podrží mi otvorené dvere. „Poď dnu.“

Keď si skopnem premočené topánky (mama ma poriadne vycvičila), nenápadne sa rozhlídnem. Doteraz som nebol v žiadnej chatke pre hostí. Neviem, čo som čakal, ale je luxusnejšia ako v mojich predstavách. Je síce malá, ale pri stene stojí veľká posteľ s baldachýnom a bielymi ľanovými obliečkami a oproti tmavozelené zamatové kreslá so skleneným pozláteným kávovým stolíkom uprostred. Fakt, že tento nábytok sa ocitol v drevenej chatke, akosi znásobuje jeho luxus. Dokonca vonia luxusne ako celé Panstvo. Všade nastriekali charakteristickú vôňu z vlastnej dielne. Ruby tvrdí, že z nej má migrénu.

Položím tácku na kávový stolík. Čakám, že na druhé martini sa vrhne priateľ alebo manžel, ale nikto taký tu nie je. Žena sa posadí do kresla a vezme si pohár. Zrejme sa zdvihol vietor, lebo konáre škriabu po oknách.

„A ten druhý drink?“ vyzvedám. „Mám ho tu nechať?“ Hej, trochu sa zdržiavam, lebo ide o moju prvú a možno jedinú príležitosť získať prepitné.

„Ten je pre teba,“ odvetí.

„Ja –“ Už som síce prekročil hranicu, ale keby som zostal, vzdialil by som sa od nej na míle ďaleko. „Nemôžem –“

„Je skoro polnoc. Pri vnútornom bare nikto nie je. Nikomu nebudeš chýbať. Zostaň so mnou.“ Potľapká po prázdnom mieste vedľa seba.

Na jej slovách je niečo zvláštne. Má zmenený hlas. Zrazu znie – ako? Osamelo? Vystrašene? Ako keby tu nechcela zostať sama? Sadnem si na úplný kraj kresla a cítim sa fakt nepríjemne.

Opäť sa ozve škrabanie konárov po okennom skle a všimnem si, že žena sa strhne.

„Iná izba im nezostala,“ vysvetľuje. „Asi som nepremýšľala nad tým, aké to tu bude po zotmení, keď navyše zostanem sama.“

Čoskoro sa mi končí šichta a neviem, ako odmietnuť. Ľudia, ktorí sa ocitnú na takýchto miestach, očakávajú, že dostanú, čo chcú.

Žena neopatrne zdvihne martini k perám a trochu sa z neho vyleje. „Hops!“ Rozpačito sa zasmieje. Odipte si. „Mal si pravdu.“

Nechápavo zažmurkám. Netuším, o čom hovorí. „Prepáčte, ale v čom?“

„Džin je lepší. V drinku. Ochutnaj.“

Dám si, lebo znova neviem povedať nie. Ďalší krok cez čiaru. Blahoželám, Eddie. Chutí ako tekutý podpaľovač alebo niečo, z čoho sa prvý raz opijete. Ani neviem, či je dobrý, ale ona pôsobí spokojne, takže som na seba hrdý. S olivami vyzerá, že ho namiešal profesionál.

„Akože sa to voláš?“

„Eddie.“

„Ahoj, Eddie. Ja som Bella. Tykaj mi. Takže... si odtiaľto? Tvoj prízvuk...“

„Hej, no. Odtiaľto.“ Nepoviem jej, že bývam na farme pri ceste, lebo som počul niekoľkých hostí sťažovať sa na zápach. Smiali sa na ňom aj zamestnanci. To je jeden z dôvodov, prečo som to neprezradil väčšine kolegov.

Pozorne ma sleduje, akoby chcela niečo zistiť. Opäť sa červenám.

„Prepáč,“ povie, keď si uvedomí, že na mňa zíza. Odvráti pohľad a načiahne sa za drinkom.

Zvonka sa čosi ozve. Akýsi vzdych. Nie je to to, čo si myslím, alebo áno? Očervenením ako paprika a som vďačný za prítomie. Mnohé veci na Panstve sú akoby z tretieho tisícročia, ale zvukotesnosť lesných chatiek značne pokrívka. Ďalší zvuk – tentoraz zaznie slabý výkrik a vzápätí ston. Preboha! Len to nie. Nieкто v okolí – možno iba pár metrov od nás – sexuje hlučne ako herci z PornHubu.

Neviem, ako sa mám tváriť. Bella sa zasmee, načo sa mi uľaví, lebo po nej môžem opakovať, a tak predstierať, že nie som skrz-naskrz zhrozený. Keď sa dosmejeme, nenapadá mi nič múdre a možno ani jej, lebo mlčanie trvá a je ťažké prelomiť ho. Opäť sa ozve pár tlmených výkrikov a rytmické nárazy. Horšie to už byť nemôže. Zdá sa, že zvuky zvonka znásobujú ticho vnútri.

„Naozaj neviem, čo tu robím,“ vyhlási náhle, akoby sa zhovárala sama so sebou.

„Myslíš v tejto izbe?“ *Tak to sme dvaja.*

„Nie... myslím tu na Panstve. Bolo to spontánne rozhodnutie.“ Vyzerá nepokojne, až vystrašene. „A teraz, keď som tu, rozmýšľam, či to bol dobrý nápad –“ Nedokončí vetu. „Doriti, prepáč. Trepem dve na tri. Asi za to môže martini.“ Neznie opito, ale nervózne.

Nie som si istý, ako môže byť zlý nápad, keď si nieкто dovolí tri noci na mieste, kde je jeho jedinou starosťou rozhodovať sa medzi plážou a bazénom a jedlami z raňajkového menu. Problémy bohatých. Ruby hovorí, že zo všetkého robia drámu, lebo keď v živote nemáte skutočné problémy, vyrobíte si vlastné.

„Podľa mňa... je to tu celkom pekné,“ namietnem.

„Je,“ súhlasí. „Asi by malo byť. Keby –“ Opäť sa odmlčí a usmeje. „Rozhodne som trochu pripitá.“ Zdvihne pohár s martini. „Nebezpečný materiál!“ Aj tak si poriadne odpije.

Keď sa na ňu po chvíli pozriem, uprene sa na mňa díva, a neviem, ako sa tváriť.

„Prepáč,“ ospravedlní sa Bella. „Niečím mi pripomínaš –“ Stíchna a zdvihne ruku. „Možno tie ústa. Ich tvar, tu.“ Prstom mi prechádza po kraji hornej pery a jej dotyk je elektrizujúci. Balí ma? Naozaj sa to deje?

Z vedľajšej chatky sa ozve ďalší vzdych.

Naposledy som s niekým spal pred sto rokmi. Zrazu ma dráždia aj nechutné zvuky sexu zvonku.

Cítim z jej dychu alkohol. Je fit, aj keď je staršia, ale niečo na nej a celej tejto situácii na mňa pôsobí dramaticky. Vzrušuje ma to.

Usmeje sa na mňa, ale nie ako predtým, keď sme sa smiali. Opätujem jej úsmev.

Akosi sme sa k sebe priblížili.

Myslím, že viem, čo sa bude diať, ale stále tomu neverím.

Potom sa to deje. Bozkáva ma, alebo presnejšie bozkávame sa, lebo jej bozky rozhodne opätujem. Páči sa mi to? Uznávam, stojí mi. Na druhej strane, mám devätnásť rokov, takže mi stojí zo všetkého.

Lenže... z tej vzťahovej hierarchie mi je divne. Vyspím sa s hostkou len preto, že slušnosť mi káže neodmietnuť? Doteraz som spal len s jednou ženou. Znamená to, že pohorím? Keď sme sa s Delilah rozišli, tvrdila, že polovicu z toho predstierala. Myslím na jej slová častejšie, ako je mi milé.

Zatvorím oči a pokúsim sa vytesniť Delilah.

Zrazu je po všetkom. Odťahuje sa. Otvorím oči.

Zíza na mňa. Vyzerá prekvapene, že tu sedím, ako keby čakala niekoho iného. „Doriti,“ povie po chvíli. „Ja – bože, prepáč. Musím ísť – musím si odskočiť.“

Keď vstane, trochu za zapotáca, pričom si uvedomím, že je viac než len pripitá. Zmizne v kúpeľni a až potom si všimnem nedopitú fľašu šampanského na kozmetickom stolíku.

Sedím v luxusnej izbe, čakám, kým vzrušenie opadne, a premýšľam, čo ďalej. Trápne je slabé slovo. Ak je opitá a ja nie... nuž, to je dosť zlé. Vôbec to nevyzerá dobre.

Najradšej by som zdrhol. Celkom by to šlo, kým je v kúpeľni, ale bolo by to fakt neslušné. A keby som si ju tým, neviem, znepriatelil, ešte by som to zhoršil. Mohol by som kvôli nej prísť o prácu hneď počas prvej poriadnej schytý.

Podídem k dverám a narazím do komody. Spadne z nej zakladač a po zemi sa rozsypú papiere. Doriti! Zveziem sa na štyri, aby som ich napchal naspäť, ale zarazím sa. Je to kopa výstrižkov z novín a časopisov. Zdá sa, že vo všetkých sa spomína šéfka Panstva Francesca Meadowsová. Článkov je požehnané a ten o jej svadbe s architektom Owe-
nom Dacrem je spreď pár mesiacov. Čítam jeden veľký citát navrchu: „Chcela som stvoriť miesto, kde naši hostia uniknú pred stresujúcim mestským životom a kde nájdú pokoj. Viem, že niektorí sa budú sťa-